

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia WSA Sławomir Fularski**

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi **Stowarzyszenia Obrony Zwierząt**

na bezczynność **Burmistrza Miasta i Gminy Wyśmierzyce**

w sprawie **dostępu do informacji publicznej**

postanawia :

- 1) odrzucić skargę **Stowarzyszenia Obrony Zwierząt**;
- 2) zwrócić skarżącemu uiszczony wpis sądowy od skargi w kwocie 100 (sto) zł.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Specjalista
[Signature]
Ponobis

UZASADNIENIE

Pismem z 23 stycznia 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wykonując zarządzenie Przewodniczącego Wydziału z 22 stycznia 2015 r., wezwał pełnomocnika Stowarzyszenia Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie (dalej: „skarżący”) do złożenia dokumentu określającego umocowanie do reprezentowania skarżącej (aktualnego odpisu z KRS) w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem jej odrzucenia.

Pełnomocnikowi skarżącej prawidłowo doręczono powyższe wezwanie 27 stycznia 2015 r. Wyznaczony przez Sąd termin upłynął zatem 3 lutego 2015 r.

W dniu 17 grudnia 2014 r. został uiszczony wpis sądowy od skargi w kwocie 100 zł.

Pomimo upływu określonego terminu pełnomocnik skarżącej nie usunął braków formalnych skargi i nie nadesłał aktualnego odpisu z KRS dotyczącego skarżącej.

W piśmie z dnia 2 lutego 2015 r. skarżący wyjaśnił, że wezwanie Sądu jest nietrafne i pozbawione podstaw prawnych. Zdaniem skarżącego Sąd z urzędu powinien sięgać do Krajowego Rejestru Sądowego, powołał się przy tym na postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 marca 2012 r., sygn. akt I OSK 677/12.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Na wstępie należy przypomnieć, że w przypadku złożenia pisma do sądu administracyjnego przez pełnomocnika osoby prawnej ma on obowiązek dołączyć do akt sprawy nie tylko pełnomocnictwo, stosownie do art. 37 § 1 i art. 46 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.; dalej: „p.p.s.a.”), ale także dokument stwierdzający umocowanie do reprezentacji strony przez osobę, która udzieliła pełnomocnictwa – stosownie do art. 29 p.p.s.a. Sąd stoi na stanowisku, że złożenie pełnomocnictwa – bez wykazania stosownym dokumentem, że udzieliła go osoba umocowana do reprezentowania strony – nie wypełnia warunków formalnych umożliwiających nadanie skardze prawidłowego biegu, a umocowanie do dokonywania czynności w imieniu strony musi istnieć w dniu dokonywania tej czynności (tak też: NSA w wyroku z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt I GSK 147/08). Stanowisko to znajduje uzasadnienie w następującej argumentacji:

Warunki formalne skargi, niezpełnienie których w określonym terminie skutkuje jej odrzuceniem – w myśl art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a. - zostały określone w art. 57 § 1 ustawy. Zgodnie z nim skarga powinna zawierać elementy wymienione w pkt 1-3 omawianej regulacji (a to: wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności, oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności skarga dotyczy, określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego - co pozostaje poza sporem), a nadto powinna czynić zadość wymaganiom dla każdego pisma w postępowaniu sądowym – przewidzianym w art. 46 p.p.s.a. W szczególności w myśl art. 46 § 1 pkt 4 każde pismo strony powinno zawierać podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika. Według zaś § 3 ww. artykułu do pisma należy dołączyć pełnomocnictwo, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który przedtem nie złożył pełnomocnictwa.

Art. 49 § 1 p.p.s.a. wskazuje, że jeżeli pismo strony nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę o jego uzupełnienie lub poprawienie w terminie siedmiu dni pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania, chyba że ustawa stanowi inaczej. W przypadku skargi – co już wskazywano – w sposób niekwestionowany rygorem właściwym dla niezpełnienia jej braków jest odrzucenie. o czym stanowi powołany na wstępie art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a.

Jeżeli bowiem przytoczony art. 46 § 2 p.p.s.a. w sposób jednoznaczny wskazuje, że warunkiem formalnym wnoszonej przez pełnomocnika skargi jest dołączenie tego pełnomocnictwa, to jedynym logicznym i racjonalnym rozwiązaniem jest przyjęcie, że pełnomocnictwo to musi spełniać prawem przewidziane wymogi. Tym samym – na co wskazuje regulacja zawarta w art. 37 § 1 p.p.s.a. – pełnomocnictwo to (do złożenia którego pełnomocnik zobligowany jest przy pierwszej czynności procesowej) ma być zaopatrzone w podpis mocodawcy.

Regulacja ta jest ściśle związana z treścią przepisu art. 28 oraz art. 29 p.p.s.a., bowiem w przypadku, gdy mocodawcą jest strona będąca osobą prawną (jak w rozpatrywanym przypadku) pełnomocnictwo podpisane musi być przez osoby pełniące funkcje organów zgodnie z przepisami regulującymi sposób reprezentacji lub przez inne osoby upoważnione do reprezentowania takich osób – na co wskazuje art. 28 § 1 p.p.s.a. W art. 29 powołanej ustawy procesowej ustawodawca wskazał przy tym jednoznacznie, że organ albo inna osoba upoważniona do reprezentacji ma obowiązek wykazać przy pierwszej czynności swoje umocowanie dokumentem.

Tym samym złożenie pełnomocnictwa – bez wykazania dokumentem, że udzieliła go osoba umocowana w dacie udzielenia pełnomocnictwa do reprezentowania

strony – nie wypełnia warunków formalnych umożliwiających nadanie skardze prawidłowego biegu.

Ustawodawca nie dookreślił rodzaju dokumentu, jakim wykazać należy umocowanie do dokonywania czynności. Nie rodzi jednak sporów w piśmiennictwie i orzecznictwie, że stosownym dokumentem do wykazania osób upoważnionych do reprezentowania stowarzyszeń jest dokument zawierający informację z Krajowego Rejestru Sądowego. Akceptowana jest też praktyka określania w wezwaniu o usunięcie braków formalnych, rodzaju dokumentu potwierdzającego umocowanie osoby do reprezentowania osoby prawnej, którego autentyczność i zgodność z prawdą nie powinna budzić wątpliwości (np. wyrok NSA z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt II FSK 581/05).

Dane wpisane do Rejestru zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.) korzystają z domniemania prawdziwości na mocy art. 23 ust. 1 i 2 powołanej ustawy przed dokonaniem wpisu to sąd rejestrowy bada, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa, jak też czy zgłoszone dane są zgodne z rzeczywistym stanem.

Umocowanie do dokonywania czynności w imieniu strony musi istnieć w dniu dokonywania tej czynności. Stosowny dokument z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego zawierać winien zatem wpisy aktualne na ten właśnie dzień.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 grudnia 2011 r. w sprawie ustroju i organizacji Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego oraz trybu i sposobu udzielania informacji z Krajowego Rejestru Sądowego i wydawania kopii dokumentów z katalogu, a także struktury udostępnianych informacji o podmiotach wpisanych do Rejestru oraz cech wydruków umożliwiających ich weryfikację z danymi w Rejestrze (Dz. U. Nr 297, poz. 1760) Centralna Informacja wydaje odpisy, wyciągi, zaświadczenia i pozostałe informacje z KRS (§ 4 ust. 1), odpis może być pełny lub aktualny (§ 5), odpis pełny zawiera treść wszystkich wpisów /.../ dokonanych od chwili pierwszego wpisu /.../, odpis aktualny zawiera aktualną treść wpisów (§ 6 ust. 1 i 2), wyciąg z rejestru zawiera aktualną treść wpisów, obejmującą wskazane przez wnioskodawcę działy rejestru (§ 7). Każdą z ww. rodzaju informacji udzielanych przez Centralną Informację uznać należy za odpowiednią, jeżeli w sposób niewątpliwy wykaże umocowanie osób działających w imieniu strony w danym czasie.

Zdaniem Sądu – wbrew stanowisku prezentowanemu przez stronę – skarga nie spełniała warunków formalnych umożliwiających nadanie jej prawidłowego biegu.

Trybem właściwym do uzupełnienia tak stwierdzonego braku formalnego skargi jest tryb określony w art. 49 § 1 p.p.s.a. Wynika to wprost z jego brzmienia jak i faktu zamieszczenia go w rozdziale regulującym materię pism w postępowaniu sądowym. Na etapie oceny, czy skardze może być nadany prawidłowy bieg, procedura przewiduje instytucję wezwania do uzupełnienia braków formalnych (zarządzeniem przewodniczącego) w trybie art. 49 p.p.s.a. Redakcja tego przepisu („przewodniczący wzywa”) wskazuje, że w razie zaistnienia sytuacji w nim przewidzianej przewodniczący jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobligowany do stosownego wezwania strony.

W świetle unormowań zawartych w art. 46 § 1 i § 3, art. 37 § 1 w zw. z art. 28 § 1 i art. 29 p.p.s.a. to na osobie dokonującej czynności w postępowaniu w imieniu osoby prawnej spoczywa obowiązek wykazania swego umocowania. Powyższe znajduje poparcie w regulacji art. 49 p.p.s.a – zgodnie z którym ustawodawca zobligował przewodniczącego do wzywania strony do uzupełnienia pisma, jeśli nie może ono otrzymać biegu wskutek niezachowania warunków formalnych – bez względu na to jakiego rodzaju brak wystąpi, nie czyniąc wyłomu dla wykazywania umocowania osób podejmujących czynności w imieniu osób prawnych.

Nie zmienia tej zasady regulacja zawarta w art. 15 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, zgodnie z którą od dnia ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nikt nie może zastrzekać się nieznaną ogłoszonych wpisów. Zasady tej nie zmienia również domniemanie prawdziwości danych wpisanych do rejestru (wynikające z art. 17 ww. ustawy). W tym stanie rzeczy, nie sposób przyjąć, by konsekwencje prawem przewidzianego ogłoszenia dokonanego wpisu, mogły dotyczyć postępowania sądowego na etapie oceny braków formalnych pism. Oznacza to, że ogłoszenie dokonanego wpisu nie zwalnia strony od obowiązku uzupełniania braków formalnych, a ciężar czynienia ustaleń, czy osoba dokonująca czynności posiada stosowne umocowanie, nie zostaje przerzucony na przewodniczącego (na etapie kontroli warunków formalnych skargi) bądź na sąd (na etapie oceny czy zachodzą podstawy do odrzucenia skargi wobec niewykonania zarządzenia przewodniczącego).

Odnosząc się do wskazanego w piśmie procesowym skarżącego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 marca 2012 r. I OSK 677/12, należy wskazać, że w przywołanej sprawie stan faktyczny nie był tożsamy ze stanem rozpoznawanej sprawy. Z treści uzasadnienia postanowienia w sprawie I OSK 677/12 wynika bowiem, że strona skarżąca przesłała w odpowiedzi na wezwanie sądu płytę CD zawierającą aktualny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego.

Sąd podzielił poglądy wynikające z ugruntowanej linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego: I GSK 1897/14 i I FSK 2007/14.

Z tych względów, na podstawie art. 58 §1 pkt 3 p.p.s.a. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł, jak w pkt 1) sentencji postanowienia.

Na podstawie art. 232 § 1 pkt 1) u.p.p.s.a. Sąd orzekł, jak w pkt 2) sentencji postanowienia.

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Specjalista
[Signature]
Marcela Pronobis